

Peters Julekalender

Københavnerdrengen

1

Vi har fået en københavnerdreng og han hedder Frederik. Det var mors idé. Hun mente, det var synd for de mange børn i København, der slet ikke fik nogen sommerferie, men skulle blive inde i byen og kede sig. Så hun mente, at vi da godt kunne ha' sådan en boende i 14 dage. Far var ikke helt sikker på, om det nu var en god idé og det var jeg heller ikke. Hvad skulle vi med en dreng fra København, som vi slet ikke kendte, men det blev som mor havde sagt og han kom lørdags. Vi hentede ham ved toget i Odense og vi kunne kende ham, fordi han havde en seddel hængende om halsen, hvor der stod fars navn på. Mor og far hilste pænt på ham, tog hans lille taske og begyndte at gå hen ad perronen.

Frederik kiggede bare på mig og rakte tunge af mig - det var da noget mærkeligt så fræk ud. Hvorfor skulle vi dog ha' ham

noget at gøre, syntes jeg. Han boende i fjorten dage. Da vi kørte hjemad spurgte mor, om han ikke var glad for sådan at komme på landet i sommerferien.

- Det ved jeg sgu ikke, det var min mors idé. Jeg ville hellere have blevet hjemme og lege med de andre drenge.

Far havde set lidt underligt på mor, men hun havde bare smilet. Det var også en underlig måde han snakkede på, det var lidt svært at forstå og så bandede han - det gjorde man altså ikke, når de voksne kunne høre det.

Da vi kom hjem på mejeriet viste mor, hvor han skulle sove - i sengen ved siden af min. Da mor var gået stod vi bare og kiggede på hinanden.

- Hva' Fanden står du der og glor på - har du fået glosuppe til middag?

Jeg skyndte mig ned i køkkenet og ud af døren, så kunne de ha' deres københavnerdreng for dem selv. Jeg kom først tilbage, da vi skulle spise til aften og mor trak mig ind i stuen og sagde, at nu skulle jeg opføre mig ordentligt og lege med Frederik og lade være med at være et pattebarn. Jeg skulle bare se, at det gik nok godt, når vi havde lært hinanden rigtig at kende. Det troede jeg ikke på, og det gør jeg heller ikke nu. Der er bare kun ballade med Frederik. Når jeg siger, at det må vi ikke, er han bare ligeglad, det skal han nok selv bestemme - han er så vild. Den anden dag ville han køre rundt på cyklen inde i mejeriet efter de havde gjort rent og vasket alle gulvene. Jeg sagde, at det måtte vi ikke, men han var ligeglad og tog min lille blå cykel og kørte rundt i mejeriet og lavede sorte streger over det hele. Far blev rasende, da han så det, og sagde, at jeg da vidste, at vi ikke måtte køre i mejeriet, når gulvene endnu var våde. Frederik havde bare stået ved siden af med hænderne i lommen og set helt uskyldig ud, som om det var mig, der havde fundet på det - det kunne han da ikke være bekendt. Han har fortalt mig lidt om hvordan det er at bo i Istedgade på Vesterbro. Han bor i en lille lejlighed sammen med sin mor og tre små søskende, hans far er stukket af for mange år siden. Hvordan han bare sådan kunne stikke af var lidt underligt, far kunne da ikke bare stikke af. Han fortalte mig også om al den ballade, han laver sammen med de andre drenge i gaden. Hvordan de driller den gamle vicevært og hvordan de stjæler cigaretter hos købmanden og ryger inde på lokummerne i gården. Det lød underligt det hele. "Der skal sgu være lidt larm i gaden," havde han sagt. Jeg forstod ikke alt hvad han sagde - larm i gaden?

Jeg har fortalt mor om alle hans historier, men hun har sagt, at jeg nok ikke skal tro på alt, hvad han fortæller. Jeg er ved at tro, at hun også er ved at være lidt træt af Frederik.

Far laver somme tider rygeost, så tænder han et lille bål af halm, for at røge osten. Når han er færdig, ligger der nogle gløder tilbage, men far har sagt, at jeg skal holde mig fra dem. Far lavede så den anden dag igen rygeost og Frederik og mig stod og så på.

- Hold kæft, hvor ser det ulækkert ud! Det skal jeg sgu ikke spise - det ligner da heller ikke ost.

Da far var gået, var der stadig gløder i bålet, som der plejede.

- Vi laver sgu' da et stort bål", sagde Frederik.

- Det må vi ikke, men Frederik var bare ligeglad.

Han mente, at jeg var en tøsedreng, og nu skulle han vise mig, hvordan man lavede et rigtigt bål. Han fik fat et noget mere halm, som han må have set at far havde inde i baghuset. Og hurtigt begyndte gløderne at blusse op og snart var der rigtig gang i bålet.

- Vi skal spise nu! Far stod pludselig bag ved os. - Hvad laver I? - Har jeg ikke sagt, at du ikke må lege med gløderne!

Men nu kiggede han mere på Frederik end mig, og jeg tror nok, at han ved hvem, der havde fundet på det. Han hev i hvert fald Frederik i armen og trak ham væk fra bålet og så slukkede far bålet med en skovl.

- Kom så - ikke flere ulykker. Vi spiser nu!.

Vi kan ikke rigtig lege sammen, for alt hvad jeg finder på, synes han er røvkedeligt! Den anden dag forslog jeg, at vi kunne grave et stort hul omme bag udhuset med alle kemikalierne og lave en hule. Jeg begyndte at grave, men så hev han skovlen fra mig og sagde, at det kunne han da gøre meget bedre. Så blev jeg gal - tog skovlen fra ham svingede den rundt og kom til at ramme ham på siden af hovedet. Han løb hylende ind til mor og fik et hæfteplaster på og mor skældte mig ud.

- Hvordan kunne du da finde på at slå med en skovl - det ligner da slet ikke dig, vil du nu sige undskyld til Frederik.

Jeg var ikke meget for det, men gjorde det til sidst og løb så ud og kravlede op oven på kedlen. Der er så dejlig varmt, så her sidder jeg, når jeg vil være alene.

Så det meste af tiden er han nu ovre hos Niels Chr. på gården overfor mejeriet. Det gør ikke mig noget, men mor synes, det er lidt underligt, at han ikke vil være her hos os.

- Der er sgu mere gang i den derovre”, sir’ Frederik.

De har jo køer og grise, men det bedste er dog den store røde Farmall traktor, som han har fået lov til at køre på, med Niels Christians far ved siden.

- Det var bare alletiders manner! Havde han sagt, da han kom hjem og fortalte det. Som om det var noget, det har jeg da gjort så tit.

[Klik her](#) for at læse en artikel fra Billed Bladet om ferieborn.